

บทที่ 25

โชคดี

เนิ่นนานให้หลัง ยังคงเป็นชายชราเคราขาวได้สติก่อน รีบสะกิดเท้าวูบ
ทะยานขึ้นเวที เมื่อบรรลู่ถึงกลับพบว่าร่างผู่อวี๋หิงไร้ซึ่งบาดแผลและปราศจาก
ร่องรอยการถูกพิษ แต่คล้ายจะถูกของวิเศษทำร้ายสาหัสกระทบกระเทือน
อวัยวะภายในอย่างรุนแรง

มันยึดตัวขึ้นขมวดคิ้วมองจางเสี่ยวฝานอย่างพิศวง ก่อนจะลดสายตาลง
ที่กระบองเขี่ยไฟสีดำในมือเด็กหนุ่ม

"เจ้าชนะแล้ว"

ชายชราข่มความสงสัยแล้วประกาศเสียงราบเรียบ

ศิษย์ดอยรับตะวันพากันอุทานแตกตื่น แต่ความจริงปรากฏตรงหน้า
หมดปัญญาจะได้เถียง เพียงแต่การพ่ายแพ้ของผู่อวี๋หิงแปลกประหลาดเกินไป
จนเข้าขั้นปาฏิหาริย์ เห็นชัดๆ ว่าชัยชนะอยู่แค่เอื้อม แต่จู่ๆ ก็แผดเสียงร้อง
แล้วตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ สุดท้ายพวกมันจะยอมรับได้

เจิงซูเองก็ยังมีงง แต่เมื่อได้ยินเสียงประกาศก็กระโดดขึ้นเวทีตบไหล่
จางเสี่ยวฝานดังฉาด หัวร้อลัฟยอกว่า

"เจ้าตัวร้าย ที่แท้เจ้ามันคนคมในฝักนี่เอง!"

8 กระบี่เทพสังหาร 2

จางเสี่ยวฝานหันขวับมาด้วยสีหน้าเย็นยะเยียบ
ดวงตาคู่นั้นทั้งเย็นชาและคำสันทกจนน่าตกใจ!
เจิงซุซู่ถึงกับหนาวเหน็บในใจ ร้องถามเสียงตื่น
"เสี่ยวฝาน เป็นอะไรไป"

จางเสี่ยวฝานสะดุ้งเฮือก พอตื่นจากภวังค์ แกวตามันก็อ่อนโยนขึ้น
ความเป็นชาแปลกๆ หายไปจนไร้ร่องรอย กลับคืนสู่ความมีชีวิตชีวาเช่นปกติ
"มะ...ไม่เป็นไร ข้าไม่เป็นอะไร ทำไมหรือ"

เจิงซุซู่ถลึงตาใส่

"ยังจะถามอีกว่าทำไม หรือจะถามข้าว่าทำไมเจ้าถึงชนะ"

จางเสี่ยวฝานสะดุ้งเฮือก ย้อนถามอย่างประหลาดใจสุดขีด

"อะไรนะ ข้าชนะ ข้าชนะจริงๆ หรือ"

เจิงซุซู่กลับเป็นฝ่ายตกใจยิ่งกว่า มันหน้าซีดขณะคลำหน้าผากสหาย

"เสรีจกัน เจ้าคงไม่ถูกประกายแสงเมื่อตะกี้เพาจนสติเลอะเลือนหรือ
นะ"

จางเสี่ยวฝานเกาหัวแกรก สายตาพอดีเหลือบไปเห็นศิษย์คอยรับตะวัน
กำลังหามร่างห่อหุ้มที่สลบเหมือดลงบนไต้เวทีย์ หลายคนในนั้นยังหันมามอง
มันด้วยแวตาค้างแค้น

ขณะมองคนเหล่านั้นจากไป ภาพการต่อสู้เมื่อสักครู่พลันปรากฏขึ้น
ในห้วงสมองมันอย่างชัดเจนจนต้องก้มลงมองกระบองเขี้ยวไฟในมืออย่าง
ฉุกใจใคร่ครวญ เวลานี้เจ้ากระบองนำเกลียดสงบนิ่งไม่ไหวติงก็จริง แต่ใน
สายตาจางเสี่ยวฝานมันกลับกลายเป็นสิ่งแปลกปลอมต่างๆ ที่พกดิตตัวมาเป็น
เวลาถึงสองปีเต็ม รู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปในอดีตเมื่อหลายปีก่อน เผชิญหน้า
กับความฝันอันน่าสยดสยองนั้นอีกครั้ง

'ไป๋ก'

เจิงซุซู่เห็นจางเสี่ยวฝานยื่นหม่อมก้ใช้พัดในมือเคาะศีรษะถามว่า

"คิดอันใดอยู่"

จางเสี่ยวฝานถอนใจเฮือก เก็บกระบองดำไว้ในอกเลือ่ก่อนส่ายหน้า

ตอบว่า

"ไม่มีอะไร พวกเราไปกันเถอะ จริงลี ทำไมท่านถึงมาดูข้าประลอง
ได้แล้ว"

เจิงชูชูปรายตามองอากาศปฏิกิริยาของอีกฝ่ายแวบหนึ่งแล้วตอบว่า

"รอบของข้ายังไม่เริ่ม ข้าว่างไม่มีอะไรทำจึงวิ่งมาดูเจ้าประลองก่อน
คิดไม่ถึงว่าจะได้ดูละครสนุก เฮ้ วานรเทพสามตาของเจ้าชื่ออะไรนะ"

จางเสี่ยวผานตอบงงๆ

"เจ้าเทา"

"ใช่ๆ เจ้าเทา ทำไมวันนี้ถึงไม่เห็นมันเล่า"

จางเสี่ยวผานลั่นศีรษะ

"ตั้งแต่เข้าก็ไม่เห็นมันแม้แต่เงา ไม่รู้จะไปเล่นซุกซนกับเจ้าเหลืองที่
ไหนแล้ว"

เจิงชูชูคร่ำครวญอย่างเสียดาย จางเสี่ยวผานเห็นแล้วอดสงสัยมิได้
เจ้าหมอนี่บอกว่ามาดูตนประลอง แต่ที่จริงคงอยากมาเจอเจ้าเทาเสียมากกว่า

"เฮ!"

เสียงเฮดังลั่นขึ้นเป็นระยยะๆ ทั้งสองแม้อยู่ไกลแต่ก็ยังได้ยินถนัด ที่แท้
ห่างออกไปตรงกลางลานกว้าง บรรดาศิษย์สำนักเมฆาเขียวกำลังยืนล้อมเวที
'เฉียน' กันอยู่นั่นแหละ เสียงโห่ร้องสลับเสียงอุทานอิงมีมาจากเวทิดังกล่าว
นั่นเอง

จางเสี่ยวผานยังไม่ทันตั้งตัว เจิงชูชูก็กระเทิบเท้าอย่างเจ็บใจ

"แยแล้วๆ มัวแต่ห่วงเจ้า กลับลืมเรื่องสำคัญไปฉิบ"

พูดจบก็จูดจางเสี่ยวผานออกวิ่งทันที

จางเสี่ยวผานจับต้นชนปลายไม่ถูก วิ่งไปพลางถามไปพลาง

"เรื่องอันใดหรือ"

เจิงชูชูทำหน้าที่เสียดายสุดขีด

"ที่นี่คือเวทีประลองของลู่เสวี่นี่!"

จางเสี่ยวผานอดยิ้มมิได้ ขณะเดียวกันก็รู้สึกตื่นตันใจอยู่บ้าง มัน

10 กระบี่เทพสังหาร 2

เหลือบมองสหายที่เพิ่งรู้จักกันแค่สองวัน ตอนอยู่บนเวทีที่แสนจะอ้างว้าง มองไปไร้ซึ่งผู้อาวุโสและศิษย์ที่ร่วมสำนัก มีเพียงคนผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ท่ามกลางศิษย์คอยรับตะวัน เข้าข้างมันโดยไม่สนใจใคร

ความรู้สึกกอบอุ้นกระแสหนึ่งพลันแผ่ซ่านขึ้นในใจ

"ศิษย์พี่จะ...เออ ชูชู ชอบใจเจ้ามากที่อุตส่าห์มาให้กำลังใจข้า"

เจิงชูชูที่วิ่งตะบึงตะลิ่งไปอี๊ดใจ ผ่อนผีเท้าโดยไม่รู้ตัว มันหันมามองจางเสี่ยวฟานแวบหนึ่งก่อนจะยืมให้

"ชะ ๆ เรื่องเล็กๆ หากเจ้าซาบซึ่งนักก็ยกเจ้าเทา..."

"พวกเรารีบไปกันเถอะ!"

จางเสี่ยวฟานวิ่งผ่านหน้าจนเจิงชูชูเซไปเล็กน้อย มันสายหน้าบ่นมึงว่าอีกสองประโยคก่อนจะวิ่งตามสหายที่เร่งความเร็วไปประจุกกลมทอบหนึ่ง

เมื่อทั้งสองเข้าไปใกล้กลับพบว่าศิษย์สำนักเมฆาเขียวได้ทยอยกันเดินออกจากเวทีแล้ว คนส่วนใหญ่ยังมีท่าทางตื่นเต้น วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างดุเดือดเผ็ดมัน ส่วนบนเวทีนั้นว่างเปล่า สภาพชำรุดเสียหายอย่างหนัก ดูท่าการประลองคงยุติลงแล้ว

เจิงชูชุกลอกตาคิดหนึ่งรอบก่อนลากจางเสี่ยวฟานเดินฝ่าฝูงชนเข้าไปไม่กี่อี๊ดใจมันก็พบเป้าหมายที่กำลังตามหา...นั่นคือศิษย์ดอยลมหวนกลุ่มหนึ่ง

เจิงชูชูรีบปราดเข้าไปหา ศิษย์ดอยลมหวนพอเห็นมันก็พากันยืมมว่าชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ที่จางเสี่ยวฟานพอจะจำหน้าได้ก็ทักอย่างยืมแยม

"ศิษย์น้อง เจ้าหมายมันบั้นมือว่าจะต้องดูลุ้เสวี่ฉิประลองให้ได้ แล้วทำไมถึงหายหน้าไปเลยเล่า"

เจิงชูชูกระแอมแแก้้เงินก่อนตอบ

"ข้า...เออ...ข้ามีธุระ จริงลี รีบเล่าเร็วเข้าว่าผลเป็นอย่างไร"

ชายคิ้วเข้มอีกคนชิงตอบ

"ไม่ต้องบอกก็รู้ มี 'กระบี่เทพสังหาร' อยู่ด้วย แม้เป็นศิษย์พี่ตัวนหลายแห่งดอยทะเลเมฆาก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของนางเช่นกัน!"

เจิงซูซูร้องถามอย่างแตกตื่น
 "โอ แม้แต่ศิษย์ที่ตัวนั้นก็พ่ายแพ้ให้แก่นาง"
 จางเสี่ยวผานหันไปถามเจิงซูซู
 "ศิษย์ที่ตัวคนนั้นร้ายกาจมากหนักหรือ"
 เจิงซูซูพยักหน้า
 "ใช่ ยามนี้ตัวนหลายคือศิษย์ที่โดดเด่นที่สุดของเจ้าสำนัก 'งานประลอง
 ฝีมือเจ็ดสังกัด' ครั้งนี้มีคนถือหางมันมากทีเดียว"
 ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ส่ายหน้า
 "จะมีประโยชน์อันใด เจ้าไม่ได้เห็นว่าอาณาภาพของ 'กระบี่เหล็กสวรรค์'
 นั้นดูดีแต่เพียงไร ปรกาศสีฟ้าสว่างวาวไม่กี่ครั้ง เสียงครืนครั้นดังลั่นไม่กี่ที่
 ศิษย์ที่ตัวนั้นก็พ่ายแพ้แล้ว"
 พูดถึงตรงนี้ก็ท้อถอยใจ เหมือนแค้นใจที่ตัวเองยังบรรยายได้ไม่ดีพอ
 "พูดไปแล้วเจ้าก็คงไม่เชื่อ ตั้งแต่ต้นจนจบสู้เสวี่ยฉินยังมิได้ชัก 'กระบี่
 เหล็กสวรรค์' ออกจากฝักเลย"
 เจิงซูซูยื่นเชอไปอืดใจก่อนถามเสียงละห้อย
 "แล้วยังต้องประลองอีกทำไม ยังจะมีใครสู้นางได้"
 ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ส่ายหน้าอีกครั้ง
 "ไม่ต้องพูดถึงอาวุธเทพที่ไม่ต้องชักออกจากฝักก็ทรงอาณาภาพร้ายแรง
 อย่าง 'กระบี่เหล็กสวรรค์' พลั้งบาเพ็ญเพียรของสู้เสวี่ยฉินนั้นต่างหากที่ร้ายกาจ
 เกินคาดมากทีเดียว"
 เจิงซูซูมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย
 "ศิษย์พี่เกา* ทำไมท่านถึงรู้เล่า"
 จางเสี่ยวผานชำเลื่องมองผู้ถูกเรียกแวนหนึ่ง ลอบคิดว่าแน่นี้ช่าง
 เหมาะสมกับเจ้าตัวเหลือเกิน ได้ยินศิษย์พี่เกาตอบว่า
 "ข้าเองก็ฟังมาจากอาจารย์อีกที"
 เจิงซูซูเบิกตากว้าง

* เกา แปลว่าสูง

12 กระบี่เทพสังหาร 2

"พ่อช้านะหรือ"

ศิษย์พี่เกาพยักหน้า

"ใช่ ตอนที่เจ้ายังไม่มาทำนอาจารย์ก็นั่งชมการประลองอยู่ที่นี่ ได้ยินท่านพิมพ์่าออกมาหนึ่งประโยคเมื่อการประลองยุติ บอกว่าน่ากลัวสตรีนางนี้จะฝึกพลังมหัศจรรย์ให้เจ้ได้สำเร็จเกินขั้นที่แปดของท่านหยกวิสุทธ์แล้ว อาจจะต้องถึงขั้นที่เก้าเลยด้วยซ้ำ"

เจิงซูชูหน้าเปลี่ยนสีย่นตะลึงลานอยู่กับที่ จางเสี่ยวผานเห็นแล้วแปลกใจก็เจิงซูชูประกาศตั้งแต่แรกแล้วมิใช่หรือไม่สนใจผลของการประลอง แต่นี่ดูอย่างไรก็เห็นว่ามันใส่ใจอยู่เต็มเปี่ยม

เสียงระฆังดังกังวาน ดูเหมือนศิษย์ดอยลมหวนซึ่งมีศิษย์พี่เกาเป็นผู้นำจะมีคนต้องลงแข่ง ทุกคนจึงพากันเดินไปยังจุดที่ระฆังดังขึ้น จางเสี่ยวผานเห็นเจิงซูชูยังตะลึงนั่งซึ่งก็กระตุกแขนเสื้ออีกฝ่าย

เจิงซูชูตื่นจากภวังค์ รีบหัวเราะแก้เก้อ

"เสริจกัน คราวนี้พวกเราหมดสิ้นซึ่งความหวังแล้ว"

จางเสี่ยวผานกลับไม่อินังขงขอบ กล่าววว่า

"เสริจก็เสริจไปสิ เออ เจ้ายังไม่ได้ประลองมิใช่หรือ"

เจิงซูชูมองไปไกลๆ

"ของข้ายังไม่เริ่ม แต่ก็สมควรเดินไปแล้ว เจ้าเล่าจะไปทีใด"

จางเสี่ยวผานคิดอยู่อึดใจก่อนตอบ

"ข้าจะต้องไปแจ้งข่าวต่ออาจารย์กับอาจารย์หญิง แม้ว่าจะชนะอย่างไรก็ตาม"

เจิงซูชูพยักหน้า

"หากพอมีเวลาก็แวะไปหาข้าแล้วกัน"

แล้วทั้งสองก็กล่าวคำอำลา

จางเสี่ยวผานเดินไปยังกลุ่มคนอีกฟาก ตลอดทางได้ยินศิษย์สำนักเมฆาเขียวที่เดินผ่านวิพากษ์วิจารณ์กันแต่เรื่องการประลองระหว่างคู่เสริยฉีกับตัวนเหลย ใช้เวลาหาอยู่นาน ในที่สุดมันก็พบศิษย์ดอยไฟใหญ่ยืนจับกลุ่ม

กันอยู่ทางทิศตะวันตก สีหน้าบูดบึ้งของเทียนปู้อี้โดดเด่นมาแต่ไกล จางเสี่ยวฝานมีความหวาดกลัวในตัวอาจารย์มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จึงแอบย่องเข้าไปอย่างเงียบๆ เทียนปู้อี้ชำเลืองมองมาแวบเดียวก็เบือนหน้าหนี แม้แต่ผลการประลองก็ไม่เอ่ยปากถาม

ซูหูกับเทียนหลิงเออร์รวมทั้งศิษย์พี่คนอื่นๆ ต่างก็รวมตัวกันอยู่ที่นี่ขาดเพียงศิษย์พี่ใหญ่ซ่งต้าเหริน จางเสี่ยวฝานกวาดตามองทุกคนอย่างรวดเร็วพบว่าเทียนหลิงเออร์ยังหน้าตาสดใส แต่ศิษย์พี่ทั้งหลายกลับมีท่าทางซังกะตาย จึงแอบกระซิบถามผู้พี่

"ศิษย์พี่หก เกิดอะไรขึ้น"

ผู้พี่ซูเหลือบมองมา เห็นว่ามันคล้ายจะไม่รู้เรื่อง จึงกระซิบตอบว่า "นอกจากศิษย์พี่ใหญ่ที่กำลังประลองบนเวที พวกข้าล้วนพ่ายแพ้ มีเพียงศิษย์น้องหญิงคนเดียวที่คว้าชัยได้ อาจารย์จึงกำลังอารมณเสียอย่างหนัก" จางเสี่ยวฝานอึ้งไป ในเวลานั้นมันไม่รู้จะพูดอะไรดี

ซูหูเห็นเทียนปู้อี้หน้าตาเขียวคล้ำจนบรรดาศิษย์ต่างออกันขวัญแขวนก็ส่ายหน้าถอนใจ ถามจางเสี่ยวฝานเสียงนุ่มนวล

"เสี่ยวฝาน กลับมาแล้วหรือ ผลเป็นอย่างไรบ้าง"

จางเสี่ยวฝานลังเลเล็กน้อยก่อนตอบเบาๆ ว่า

"อาจารย์หญิง ศิษย์โชคดีเป็นฝ่ายชนะขอรับ"

ซูหูรुक่าวปลอบโยนอย่างเห็นใจ

"อ้อ ไม่เป็นไร แพ้ก็แพ้ คิดเสียว่าหาประสบการณ์..."

เสียงนางพลิ้นขาดหาย เบิกตากว้างมองจางเสี่ยวฝาน ถามอย่างไม่เชื่อหู

"จะ...เจ้าว่าอะไรนะ"

ทุกคนรวมทั้งเทียนปู้อี้ต่างหันขวับมาจ้องหน้ามัน จางเสี่ยวฝานหน้าแดงก่ำ แต่เป็นครั้งแรกที่กลายเป็นจุดรวมสายตา โดยเฉพาะสายตาแตกตื่นคาดไม่ถึงของเทียนหลิงเออร์ มันลึงโลดใจยิ่ง รู้สึกว่าตัวเองมีหน้ามีตาไม่น้อย จึงเหลือบมองเทียนปู้อี้พลางตอบเสียงดังขึ้น

14 กระบี่เทพสังหาร 2

"อาจารย์ อาจารย์หญิง คิษย์ชนะอย่างไม่คาดฝันขอรับ"

ทุกคนพากันโห่ร้องยินดี

ขณะนั้นคนคอยไฟใหญ่รวมตัวกันอยู่หน้าเวทีประลอง 'คุณ' ชมการประลองของช่งต้าเหรินซึ่งเป็นคนสุดท้ายในวันนี้ บนเวที ช่งต้าเหรินกับคู่ต่อสู้กำลังประลองกันอย่างดุเดือด ยามกระบี่ 'ลิบพยัคฆ์' กรีดบินผ่านอากาศ คล้ายปรากฏพยัคฆ์คะนองจำนวนนับร้อยแผดเสียงคำรามปานจะกลายขนเขาแผ่นทะยานเข้าใส่คู่ต่อสู้ครั้งแล้วครั้งเล่า ครองความได้เปรียบอย่างเห็นได้ชัด

อย่างไรก็ตามแม้จะตกอยู่ในอาการดีใจสุดขีด แต่คิษย์คอยไฟใหญ่ยังคงทำใจให้เชื่อสิ่งที่จางเสี่ยวผานบอกเล่าได้ยาก

"คิษย์น้องเล็ก เจ้าหมายความว่าเดิมทีเจ้าจะพ่ายแพ้ แต่เจ้าฉู่อวีหังนั้นอยู่ดีๆ ก็ล้มป่วยกะทันหัน หลังโลหิตเต็มหน้าแล้วก็สลบไปอย่างนั้นหรือ"

"ใช่แล้วคิษย์พี่สี่ ท่านกับคิษย์พี่รอง คิษย์พี่สาม คิษย์พี่ห้าถามข้าเป็นครั้งที่สี่สิบสองแล้วนะ ไยต้องถามอีก คิษย์พี่หก ท่านรีบห้ามพวกเขาเถิด ที่ข้าพูดเป็นความจริงทั้งหมดนะ"

ตู๋ปี้ซู่อีกอัก

"เอ่อ...คิษย์น้องเล็ก ที่เจ้าเล่าเมื่อตะกี้หมายความว่าเดิมทีเจ้าจะแพ้อยู่แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าคู่ต่อสู้ที่ชื่อฉู่อวีหังพลันล้มป่วยกะทันหัน หลังโลหิตเต็มหน้าแล้วก็สลบไปอย่างนั้นหรือ"

จางเสี่ยวผานยกมือกุมศีรษะพลางโอดครวญ

"...โอย ครั้งที่ยี่สิบสามแล้ว"

เถียนหลิงเอ๋อร์บอย่างไม่พอใจ

"พวกท่านไปคาดคั้นคิษย์น้องเล็กทำไม มันไม่เคยพูดโกหก!"

แต่แล้วกลับส่ายหน้ากล่าวว่า

"แต่เสี่ยวผาน เจ้าโชคคือนี้ออกจะเหลือเชื่อเกินไปหน่อย ช่วยไม่ได้ที่ผู้อื่นจะเคลือบแคลงสงสัย"

จางเสี่ยวผานอ้าปากค้าง

แม้บรรดาคิษย์จะวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ด้านหลังไม่หยุดปาก แต่

เถียนปู้อี้กับซูหฺรูกลับจับตามองการประลองบนเวทีตลอด ผ่านไปสักครู่ซูหฺรูก็กระซิบถาม

"ท่านเห็นเป็นอย่างไร"

เถียนปู้อี้ขมวดคิ้วย้อนถามกลับ

"ถ้าจะบอกว่ามันชนะด้วยความสามารถ เจ้าเชื่อหรือไม่"

ซูหฺรูกุดไปอีกทาง

"ศิษย์ของพวกเขาคนนี้ดวงดีไม่ธรรมดาเลยจริงๆ!"

เถียนปู้อี้แค้นเสียงเฮอะ

'ครีน'

บนเวทีพลันบังเกิดเสียงดังกัมปนาท 'ลึบพัคฆ์' เปลี่ยนประกายสีเหลืองสว่างจ้าจนคนแทบมองตรงๆ ไม่ได้ ตามมาด้วยอาณาภาวจูโจมแข็งแกร่งปานทลายภูผาสุดที่คู่ต่อสู้ของมันจะฝืนรับได้ จึงถูกพลังอันดุตันอัดกระแทกจนกระอักเลือด ลอยกระเด็นไปไกล

ศิษย์ดอยไฟใหญ่ต่างโห่ร้องยินดีกึกก้อง ในที่สุดใบหน้าเถียนปู้อี้ก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

ซ่งต้าเหรินเดินลงจากเวทีกลับมาหาทุกคน หลังจากคารวะอาจารย์กับอาจารย์หญิงก็ได้รับการแสดงความยินดีอย่างปลาบปลื้มจากทุกคน

...

"ฮะๆๆ โชคดีๆ! ศิษย์น้องหก เจ้าไม่ต้องขมขื่นเสียหน้าคลื่นไส้แบบนี้เอ๊ะ ศิษย์น้องเล็ก เจ้าก็กลับมาแล้วหรือ ผลการประลองเป็นอย่างไรบ้าง ไม่ได้รับบาดเจ็บที่ใดใช่ไหม เอ้อ เห็นเจ้าเป็นแบบนี้แล้วฟังพี่ใหญ่สักคำเถิด เจ้ายังฝึกปรือไม่พอ วันหน้ายังมีโอกาส อย่าเอาการแพ้ชนะครั้งเดียวมาใส่ใจ... เอ้อ ทำไมพวกเจ้ามองข้าอย่างนั้นเล่า"

เถียนปู้อี้เดินจากไปก่อน ซูหฺรูก็นำยิ้มให้ศิษย์คนโตก่อนจะเดินตามซ่งต้าเหรินลูบศีรษะงงๆ ถามทุกคนว่า

"เกิดอะไรขึ้น"

เถียนปู้อี้กระซิบข้างหูมันสองสามประโยคก่อนเดินตามบิดา

16 กระบี่เทพสังหาร 2

มารดาไป ช่งต้าเหรินหันขวับมาด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ จางเสี่ยวฟานห่อตัวอย่างหวั่นใจ รีบกล่าว

"ศิษย์พี่ใหญ่ ข้ารู้ว่ามันแปลกที่ตัวเองโชคดีเกินไป แต่เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเช่นนี้จริงๆ ข้าเองก็ไม่อยากจะ..."

ช่งต้าเหรินเบิกตากว้าง

"...ศิษย์น้องเล็ก ที่เจ้าพูดหมายความว่าเดิมที่เจ้ากำลังจะแพ้ แต่जूเจ้าหนุ่มที่ชื่อฉู่วิ่งคนนั้นก็ล้มปวยอย่างกะทันหัน โลหิตไหลเต็มหน้าแล้วก็สลบไป?"

เฮ้อ จางเสี่ยวฟานทรุดตัวลงนั่งอย่างละหทัยใจ

ในวันนี้ผู้เข้าร่วมประลองมีทั้งหมดเพียงสิบหกคน สิ่งที่เกิดความคาดหมายของทุกคนคือดอยไฟใหญ่ที่ตกต่ำมาตลอดถึงกับคว่ำชัยชนะไปถึงสาม ทำผลงานโดดเด่นกว่าในอดีตเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะกับภายในสังกัดจะเป็นอย่างไร แต่กับคนภายนอกเดียนี่อึ้งนับว่าหน้าบานเป็นกะโล่ วันๆ เอาแต่หัวร่อฮาๆ ศิษย์ทั้งหลายเห็นเช่นนั้นก็อดซุบซิบนินทาไม่ได้

ตู้ปู้ซู่เริ่มก่อน

"พวกเจ้าดูอาจารย์มีความสุขสิ คราวนี้ได้เซ็ดหน้าซูดาบ้างแล้ว"

อู๋ต้าอ้อเสริม

"ใครจะไม่เล่า ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์น้องหญิงนำความภาคภูมิใจมาให้อาจารย์ได้จริงๆ"

เหอต้าจื่อทอดถอนใจ

"พูดแล้วละอายใจจริงๆ ศิษย์น้องหญิงแม้อายุน้อย แต่เทียบกับศิษย์พี่ที่อย่างซ้ากลับมูมานะบากบั่นกว่ามาก อนาคตข้างหน้าจะต้องสดใสไร้ขีดจำกัดอย่างแน่นอน"

เจิ้งต้าหลี่ทักท้วง

"พวกเจ้าอย่าลืมน่ายังมีศิษย์น้องเล็กอีกคน มันก็ชนะเช่นเดียวกัน"

ตู้ปู้ซู่ได้ทรีบเสนอ

"พวกเรามาพนันกันดีหรือไม่ว่าศิษย์น้องเล็กจะมีโอกาสผ่านอีกด่านไหม
กล้าลงเงินพนันหรือไม่"

อู๋ต้าอี้ เหอต้าจื้อ เจิ้งต้าหลี่และหลี่ว์ต้าซิ่นรีบตะโกนทันที

"ข้าพนันว่ามันแพ้! ลงสองเท่า!"

ผู้ปู้ซู่ถึงกับสาลัก

"...แค่กๆ เอ๊ะ เดินอยู่ดีๆ ศิษย์พี่ใหญ่หายไปไหนเล่า อ้าว ยังมี
ศิษย์น้องเล็กกับศิษย์น้องหญิงด้วย เกิดอะไรขึ้น พวกเขาไปไหนกัน"

เหอต้าจื้อคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบว่า

"ศิษย์น้องเล็กกับศิษย์น้องหญิงเดินไปไหนข้าไม่รู้ แต่ศิษย์พี่ใหญ่ข้า

พอจะเดาออก..."

ทุกคนมองหน้ากันแล้วตะโกนเป็นเสียงเดียว

"ศิษย์พี่เหวินหมิ่นแห่งดอยไฝน้อย!"

เรือนร่างสูงใหญ่ของซ่งต้าเหรินพลันสั่นกระตุกอย่างไม่รู้สาเหตุ
เหวินหมิ่นสังเกตเห็นก็ถามอย่างสงสัย

"เป็นไรไป"

ซ่งต้าเหรินขมวดคิ้ว

"ไม่รู้ จู่ๆ ก็รู้สึกหนาวเยือกขึ้นมา"

เหวินหมิ่นปรายตาค้อนก่อนถามว่า

"จะใช่เพราะเป็นวัวสันหลังหว่าหรือไม่"

ซ่งต้าเหรินสั่นศีรษะตึกยั้งกับกลองปองแป้ง ปฏิเสธเสียงระรัว

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้นๆ!"

เหวินหมิ่นสีหน้าอ่อนโยนลง แต่ยังคงแค่นเสียง

"ถ้าเช่นนั้นท่านแอบวิ่งมาที่ห้องพักของศิษย์ดอยไฝน้อยคนเดียวทำไม"

เสียงหัวเราะคิกคักดังมา ซ่งต้าเหรินปรายตามองไปรอบๆ อย่างชัดเจน
ยามนี้การประลองยุติแล้ว ศิษย์ดอยไฝน้อยล้วนกลับมาเป็นส่วนใหญ่
แต่แต่ละคนสีหน้ายิ้มแย้มมองมันอย่างสนใจ ซ่งต้าเหรินหน้าแดงกำริบเปลี่ยน

18 กระบี่เทพสังหาร 2

หัวข้อสนทนา

"เอ่อ...ทำไมถึงไม่เห็นศิษย์น้องหญิงของข้าเล่า"

เหวินหมิ่นยิ้มน้อยๆ

"ศิษย์น้องหญิงของท่านรูปโฉมงดงาม นิสัยก็ซุกซนมีชีวิตชีวา ย่อมถูกผู้อื่นนัดออกไปพบแล้วเป็นธรรมดา"

ซ่งต้าเหรินตกใจยิ่ง โพล่งถามว่า

"อะไรนะ นางถูกใครนัดออกไป"

เหวินหมิ่นส่ายหน้าไม่ตอบ แต่กลับเตือนว่า

"หากท่านพบศิษย์น้องหญิงของท่าน เตือนนางสักหน่อยว่าวันพรุ่งนี้ให้ระวังตัวให้ดี"

เมื่อพูดถึงเรื่องของเถียนหลิงเออร์ ซ่งต้าเหรินก็คลายความชัดเจน จึงพูดได้อย่างราบรื่นไม่ติดขัด มันขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้ารู้ว่าพรุ่งนี้ศิษย์น้องหญิงจะประลองกับศิษย์น้องลู่อู๋เสวี่ยฉี เจ้าสังกัดของพวกเราทั้งสองมีความสัมพันธ์อันดีตลอดมา คงไม่เกิดเรื่องอันใด อีกอย่าง 'งานประลองฝีมือเจ็ดสังกัด' ก็เป็นแค่การแลกเปลี่ยนความรู้กันเท่านั้น"

เหวินหมิ่นค้อนขวับพลางแย้งว่า

"อาจารย์หญิงของท่านย่อมมีความสัมพันธ์อันดีกับอาจารย์ข้า แต่อาจารย์ท่านกับอาจารย์ข้ากลับไม่ชอบหน้ากัน เกรงว่าอาจารย์ข้ายังโกรธที่อาจารย์ท่านหลอกอาจารย์อาข้าไปอยู่เลย!"

ซ่งต้าเหรินทำหน้าที่เหยี่ยว เห็นเหวินหมิ่นและศิษย์คอยไฝ่้อยต่างพากันเจียบกริบ จึงถามอย่างประหลาดใจ

"มีอะไรหรือ"

เหวินหมิ่นทำท่าลึงเลก่อนตอบ

"ศิษย์พี่ซ่ง ศิษย์น้องลู่อู๋ไม่เหมือนกับพวกเรา นิสัยของนางแปลกประหลาดอยู่บ้าง แต่อาจารย์กลับโปรดปรานนางยิ่งนัก หากชั้นเวที่ประลองทุกอย่างคงพูดกันยากแล้ว"

ซ่งต้าเหรินหน้าเปลี่ยนสี

"อะไรนะ"

เหวินหมิ่นเก็บปากเก็บคำไม่เอ่ยอะไรเกี่ยวกับการประลองอีกเลย

บทที่ 26 ภาคภูมิใจ

"เสี่ยวฝาน ไทหนบอกว่าจะตามหาเจ้าเท่ากับเจ้าเหลือง แล้วโฉนถึงพาเข้ามาถึงที่นี่เล่า"

เจิงซุซุถามอย่างกังขาขณะเดินตามหลังจางเสี่ยวฝานเข้าห้องครัว จางเสี่ยวฝานกวาดตามองไปรอบๆ อย่างถี่ถ้วน พบว่าห้องนี้กว้างใหญ่กว่าห้องครัวของคอยไผ่ใหญ่ไม่รู้ว่่ากี่เท่า แสงสว่างก็มากกว่า สายตามันมองสำรวจ ส่วนปากตอบว่า

"แม้เช้าจะไม่เห็นพวกมันตั้งแต่เช้า แต่พอเตาได้ว่าพวกมันจะต้องอยู่กันที่นี่แหละ!"

เจิงซุซุค้ำอย่างไม่เห็นด้วย

"เป็นไปได้ เจ้าเห็นวานรเทพสามตาเป็นอะไร มันคือสัตว์ประเสริฐโดยธรรมชาตินะ เทียบกับมนุษย์แล้วไม่ด้อยไปกว่ากันสักเท่าไร ทำไม่ถึงมองมันเจกเช่นหัวขโมย ทั้งยังเป็นหัวขโมยที่ตะกละอีกด้วย...ฮะ!"

จู่ๆ เจิงซุซุก็ตาเหลือก ทั้งนี้เพราะเห็นจางเสี่ยวฝานหัวตัวเจ้าเทาออกมาจากหลังโถงไบบ่หนึ่ง เจ้าเทาดันร่นร้อง 'เจี้ยกๆก' ไม่หยุดปาก จากนั้นเจ้าเหลืองก็วิ่งตามออกมา เहांใส่ทั้งสองเสียงดังสนั่น

จางเสี่ยวผานขำสีหน้าที่ไม่รู้ว่าจะยิ้มหรือร้องไห้ดีของเจิงซูซู มันอุ้ม
เจ้าเทาไว้พรางแผดเสียงตาเจ้าเหลือง

"เจ้าตัวร้าย หยุดเทาเดี๋ยวนี้ อยากให้คนมาจับพวกเรา"

เจ้าเหลืองดูเหมือนจะฟังรู้เรื่อง มันมองเจ้าเทาที่ซุกตัวอยู่ในอ้อมอก
จางเสี่ยวผานแล้วคราง 'หิงๆ' สองคำก่อนจะเงิบ จางเสี่ยวผานกวาดตา
สำรวจไปรอบๆ เห็นสิ่งของทุกอย่างอยู่กับที่กับทาง ดูท่าเจ้าขโมยสองตัวนี้
ยังไม่ทันได้ลงมือ อุดดอนใจอย่างโล่งอกมิได้ รีบอุ้มเจ้าเทาวิ่งออกจากห้อง
แต่วิ่งไปได้สองก้าวก็พบว่าเจ้าเหลืองมิได้ตามมา กลับวิ่งหางตไปที่หลังโถง
คู้ยูกักก้อยู่สักครู่ก่อนจะคาบกระดุกขึ้นใหญ่ออกมา

จางเสี่ยวผานถลึงตาสองเจ้าเทาในอ้อมอกอย่างดูร้าย เจ้าเทารีบ
ฉีกยิ้มกว้างเป็นการประจบ เจิงซูซูถึงกับสายหน้าดิก

ทั้งสองรีบพาลู่น้ำและวานรย่องออกจากครัวด้วยเกรงว่าจะถูกพบเห็น
หากมีใครรู้คลังมลทินครั้งนี้ไม่สำเร็จแน่ พอออกพ้นจากจุดเกิดเหตุทั้งสอง
จึงเป่าปากอย่างโล่งอก

จางเสี่ยวผานหุกใจนึกขึ้นได้

"จริงสิ ข้ายังไม่ได้แสดงความยินดีกับเจ้าที่คว้าชัยได้อีกรอบ"

เจิงซูซูกลับไม่สนใจ สองตาเอาแต่จ้องเจ้าเทาอย่างพินิจพิเคราะห์ ปาก
พูดเนือยๆ ว่า

"จะมีประโยชน์อันใด ถึงอย่างไรไม่ช้าก็เร็วก็ต้องพ่ายแพ้ต่อผู้อื่นอยู่ดี
เอ่อ...ทำไมเจ้าเทาตัวสกรปรกอย่างนี้เล่า ก็วันเจ้าถึงจะอาบน้ำให้มันสักครั้ง"

จางเสี่ยวผานตะลึงอึ้งไป

"ยังไม่เคยเลยสักครั้ง"

เจิงซูซูทำท่าเหมือนจะเป็นลม จิ้มนิ้วใส่หน้าผากอีกฝ่าย

"จะ...เจ้า! เจ้าทำอย่างนี้กับมันได้อย่างไร!"

จางเสี่ยวผานแอบไม่เห็นด้วยในใจ เจ้าวานรตัวนี้วันๆ เอาแต่ปีนต้นไม้
จะอาบน้ำให้มันสะอาดตลอดเวลาได้อย่างไร แต่เมื่อเห็นเจิงซูซูทำท่าเจ็บปวด
ใจเช่นนั้นก็รู้ว่าป่วยการจะถกเหตุผลในเรื่องนี้กับมัน จึงเปลี่ยนหัวข้อเป็น

22 กระบี่เทพสังหาร 2

ถามว่า

"จริงสิ เจ้ารู้หรือไม่ ในการประลองรอบที่สามครั้งนี้ คู่ต่อสู้ของลู่เสวี่ยฉี ก็คือศิษย์พีหึงงำ"

เจิงซุซุตะลิ่งไป

"เป็นศิษย์พีหึงงำของเจ้า เทียนหลิงเอ๋อร์ที่ใช้ 'แพรวแดงอำพัน' นั้นนะหรือ"

"ถูกต้อง"

จางเสี่ยวผานลูบหัวเจ้าเทาที่กำลังป็นปายขึ้นไปนั่งอยู่บนโหล่มันพลางปรารภอย่างกังวล

"สองวันมานี้ลู่เสวี่ยฉีขึ้นชื่อว่าฝีมือร้ายกาจยิ่ง ข้ารู้สึกเป็นห่วงศิษย์พีหึงงำอยู่บ้าง"

เจิงซุซุพยักหน้า

"ก็สมควรอยู่ แต่ 'กระบี่เหล็กสวรรค์' ในมือนางอย่างเดียวก็น่าไม่มีใครรับมือได้แล้ว"

จางเสี่ยวผานถามอย่างร้อใจ

"ซุซุ เจ้าว่าศิษย์พีหึงงำจะมีอันตรายหรือไม่ จำได้ไหม ลู่เสวี่ยฉี ประลองรอบแรกก็ทำลายกระบี่วิเศษของฝ่ายตรงข้าม รอบที่สองก็ได้ยืนยันว่า ศิษย์พีหึงงำเจ็ดขนาดเจ็ดสหัสไม่เบา"

เจิงซุซุถลิ่งตาใส่

"เจ้านี่คิดมาก ข้าว่าศิษย์พีหึงงำของเจ้าฝีมือสูงส่งกว่าเจ้ายิ่งนัก เจ้ายังคงหันมาห่วงตัวเองจะดีกว่า การประลองในรอบต่อไป คู่ประลองจะยิ่งร้ายกาจขึ้นเรื่อยๆ ตามที่เจ้าบอก แม้กระทั่ง 'พลังมหัศจรรย์ไท่จี' ด้านหยกวิสุทธิเจ้ายังฝึกไม่ถึงขั้นสาม ถึงตอนนั้นคงถูกผู้อื่นฟันตายในกระบี่เดียวนี้ เอาเจ้าเทามาให้ข้าอุ้มหน่อย"

จางเสี่ยวผานลั้งเลใจเล็กน้อยก่อนจะยื่นส่งให้ เจิงซุซุรับมันไปกอดไว้ อย่างลึงโลด แต่เจ้าเทากลับร้อง 'เจี้ยกๆ' อย่างไม่พอใจ

จางเสี่ยวผานถอนใจยาว

"ที่เจ้าพูดก็ถูก คิษย์พี่หญิงฝีมือร้ายกาจ คนกึ่งดงาม มีคนระ...รัก
เอ็นดูมากมาย ไหนเลยจะถึงรอบให้ข้าต้องกังวลใจ"

เจิงซูซู่ทั้งกอดทั้งจ้องเจ้าเทาตาไม่กะพริบ รวากับหากกะพริบตาจะ
ขาดทุนอย่างนั้น ส่วนปากก็พูดอย่างเฉื่อยเฉื่อย

"เจ้ารู้ก็ดีแล้ว ยังคงใคร่ครวญเถิดว่าพรุ่งนี้จะรักษาชีวิตไว้ได้อย่างไร
ข้าขอบอกเสียก่อนว่าคู่ต่อสู้ในวันพรุ่งนี้ของเจ้าซึ่งก็คือคิษย์พี่เผิงซางแห่งดอย
ลมหวนของข้ามีพลังฝึกปรีดถ้ำที่สุดที่ฉู่อวี๋หิงในวันนี้จะเปรียบได้ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเวทอาวุธของเขา 'กระบี่โค้งอู่โกว' หล่อหลอมขึ้นจากทองแดงอัคคี
พันธ์ปี มีความร้ายกาจยิ่ง"

จางเสี่ยวฝานหน้าหน้านิ้วคิ้วขมวด ถามว่า

"พวกเจ้าแต่ละคนล้วนมีเวทอาวุธเต็มตัวไปหมด ข้าจะสู้ได้อย่างไร"

เจิงซูซู่ยังคงมองเจ้าเทาไม่ว่างตา ส่วนเท้าขยับไปข้างหน้าพลงกล่าว
ซึกซวน

"เจ้าเทา ตามข้ากลับไปเถิด ข้าจะให้แก้ด้วยหอมเจ้าสองลูก...เอ๋อ
เสี่ยวฝาน เมื่อตะกี้เจ้าว่าอะไรนะ"

จางเสี่ยวฝานเดินเคียงคู่ไปกับมัน ถอนใจตอบว่า

"ข้าอิจฉาจริงๆ ที่พวกเจ้าควบคุมเวทอาวุธใช้งานได้ มันให้ความรู้สึก
อย่างไรบ้าง"

เจิงซูซู่ยกไหล่

"ไม่มีอะไรมากหรอก เมื่อฝึกไปนานเข้า เวทอาวุธย่อมบังเกิดการ
ตอบสนองต่อเจ้าเองโดยธรรมชาติ อาศัยจุดนี้ใช้พลังสวดและพลังแห่ง
จิตวิญญาณฉบับเคลื่อนมัน ไม่ว่าจะมุตปฐพีหรือทะเลยานเวท ทลายภูผา
ผ่ามหานทีล้วนตามใจเจ้า"

จางเสี่ยวฝานหนึ่งอึ้งไปอึดใจก่อนถามเสียงเบา

"การตอบสนองที่ว่าใช่ความรู้สึกหนาวเย็นเล็กน้อยหรือไม่"

เจิงซูซู่ยังคงใส่ใจแต่เจ้าเทา ตอบคำถามแบบขอไปที

"ไม่แน่ ต้องดูคุณสมบัติของวัสดุที่ใช้ทำเวทอาวุธ"

24 กระบี่เทพสังหาร 2

จางเสี่ยวผานเค้นสมองคิด แต่ในที่สุดยังคงสายหน้า ล้มเลิกความคิด แปลกๆ ในสมอง

"ชูชู เจ้าว่าของวิเศษอย่าง 'กระบี่เหล็กสวรรค์' การตอบสนองของมันจะต้องรุนแรงมากใช่หรือไม่"

คราวนี้เจิงชูชูปรายตามองอย่างแปลกใจ

"ข้าจะไปรู้รี นี่ก็เป็นครั้งแรกที่ข้าได้เห็นของวิเศษที่ผู้คนเล่าลือกัน"

พูดจบก็ก้มหน้ามองเจ้าเทา ยิ้มแย้มลูบขนมันโดยไม่สนสีหน้าไม่พอใจของเจ้าวานรน้อย ปากกล่าวต่อว่า

"แต่ถ้าจะพูดถึงการตอบสนอง ก่อนหน้านี้ข้าเคยอ่านพบในตำราเวทอาวุธที่สามารถเชื่อมต่อกับจิตใจผู้ฝึกได้อย่างแท้จริงกลับมิใช่สิ่งทีเรียกว่าของวิเศษสิ่งมหัศจรรย์พวกนั้น"

จางเสี่ยวผานรู้สึกประหลาดใจ

"แล้วเป็นอะไร"

เจิงชูชูตอบ

"เป็นเวทอาวุธประเภทที่ใช้เลือดเนื่องจากตัวเจ้าของหล่อหลอมขึ้นมา หากใช้เลือดเป็นสื่อ นำ เวทอาวุธมักจะมึนกลืนอายุชั่วร้าย แต่มีการตอบสนองทางเลือดเนื้อกับเจ้าของ แม้นในตำราจะบอกว่าของเหล่านี้ล้วนเป็นแนวธรรม ยามหล่อหลอมออกมาส่วนใหญ่จะเป็นอาวุธที่โหดเหี้ยมอำมหิต พวกธรรมะไม่ยอมรับ แต่เวทอาวุธจำพวกนี้จะต้องใช้โลหิตของเจ้าของควบคุมบังคับเท่านั้น แตกต่างไปจากเวทอาวุธที่พวกเราใช้ในการฝึกปรือในตอนนี่ซึ่งเมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่พลังบำเพ็ญเพียรลึกล้ำกว่าก็จะถูกกำราบลงอย่างง่ายดาย...เฮ้ะ!"

มันชะงักเท่าเมื่อรู้สึกตัวว่ากำลังพูดอยู่คนเดียว พอเหลียวไปมองกลับเห็นจางเสี่ยวผานหยุดยืนอยู่กับที่ สองตาตะลึงจ้องมัน สีหน้าท่าทางแปลกพิกล

เจิงชูชูร้องถามอย่างสงสัย

"เป็นอะไรไปเสี่ยวผาน"

จางเสี่ยวผานสะดุ้งเฮือก รีบเค้นรอยยิ้มฝืนๆ ตอบว่า

"มะ...ไม่เป็นไร"

เจิงซูซุเฟงมองสหาย เข้าใจว่าอีกฝ่ายคงกังวลเกี่ยวกับการประลองในวันพรุ่งนี้ จึงเดินยิ้มเข้าไปตบไหล่ให้กำลังใจ

"วางใจเถิด ข้าได้บอกศิษย์พี่เผิงแล้ว การประลองในวันพรุ่งนี้เขาจะไม่ลงมือหนักต่อเจ้า ให้เจ้าพ่ายแพ้อย่างไม่เสียศักดิ์ศรี เจ้าจะได้มีหน้าไปรายงานต่ออาจารย์กับอาจารย์หญิงของเจ้า"

จางเสี่ยวฝานยังมีท่าทางเลื่อนลอยอยู่บ้าง แต่กระนั้นมันก็ยังพยักหน้า
"เอ่อ ขอบใจเจ้ามาก"

ทั้งสองเดินต่อไป เจิงซูซุหยอกล้อกับเจ้าเทา ส่วนจางเสี่ยวฝานกลับเงิบงันทำหน้าที่ครุ่นคิด ฝานไปสักครูเจ้าเทาก็เริ่มทนสายตาที่เอาแต่จับจ้องของเจิงซูซุมิได้ จึงแผลร้องแล้วตะกุกตะกักไป เจิงซูซุเห็นเจ้าเทาสงบเสถียรเรียบร้อยดีก็คลายความระวังลง หลบไม่ทันถูกเจ้าวามรน้อยเล่นงานเอาใบหน้าชาวสะอวดปรากฏรอยช่วนขึ้นหลายรอย เจ็บจนมันสุดปากกลายเป็น

เจ้าเทาได้รับอิสรระกิลิงโลดยิ่ง มันไม่ได้กลับมาหาจางเสี่ยวฝาน แต่กระโดดลงพื้นวิ่งไปข้างหน้า เมื่อปะทะกับคนคู่หนึ่งที่กำลังเดินสวนมา มันก็ร้อง 'เจี๋ยก' แล้วกระโดดขึ้นไปบนตัวคนคนนั้น

จางเสี่ยวฝานตกตะลึง สตรีตรงหน้ากำลังยิ้มยิ้มดูจูปูผา ยืนอยู่ท่ามกลางทะเลเมฆ ชายกระโปรงพลิ้วไหวตามลม เอวแน่นน้อยผูกไว้ด้วยแพรแดง งามสะคราญสุดบรรยาย หัวใจมันพองด้วยความยินดี แต่แล้วเลือดในกายก็กลับเย็นเฉียบหนาวเยือกถึงชั่วหัวใจ ทั้งนี้เพราะชายที่ยืนอยู่ข้างนางหากมิใช่เขาผู้งามสง่าแล้วจะเป็นใคร

เทียนหลิงเออร์เองก็สะดุ้งเฮือก ปกติเจ้าเทาจะเอาแต่ตามจางเสี่ยวฝานแเจคิดไม่ถึงวันนี้กลับเปลี่ยนมาทำสนิทสนมกับตน อันที่จริงในใจนางก็ชอบเจ้าวามรที่ฉลาดปราดเปรียวตัวนี้อยู่แล้ว จึงลูปคลำมันอย่างพอใจ ยิ้มยิ้มเอ่ยทักว่า

"เสี่ยวฝาน ทำไมเจ้ามาอยู่ที่นี่"

จางเสี่ยวฝานสีหน้าไร้ความรู้สึก ตอบเสียงแข็งๆ ว่า

26 กระบี่เทพสังหาร 2

"ซำกับสหายมาเดินเล่น"

ฉีเข้าเห็นเจิงซุซูกียิ้มกว้างประคองมือทักทาย

"ศิษย์น้องเจิง พวกเราได้พบหน้ากันอีกแล้ว"

เจิงซุซูกิมิรือซึกซำ รีบประคองมือคารวะตอบ

"ศิษย์พี่ฉี สบายดีหรือ"

เถียนหลิงเออร์มองพวกมันอย่างประหลาดใจ

"พวกท่านรู้จักกันหรือ"

ฉีเข้ายิ้มน้อยๆ

"ศิษย์น้องเจิงก็คือบุตรรักของอาจารย์อาเจิงแห่งดอยลมหวน สืบทอดวิชาของตระกูลมาอย่างลึกซึ้ง ระดับการฝึกปรือก็ลึกล้ำ ใน 'งานประลองฝีมือเจ็ดสังกัด' ครั้งนี้เขาคือคู่ต่อสู้ที่น่ากลัวของพวกเราทีเดียว!"

เจิงซุซูกิล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ศิษย์พี่ฉีชื่อสะท้านเขาเมฆาเขียว ศิษย์รุ่นเยาว์ในสำนักทุกคนยอมเคารพนับถือท่าน ข้าจะอาจเอือมได้อย่างไร!"

ฉีเข้าหัวร่อฮ่าๆ

"ศิษย์น้องเจิงชมเกินไปแล้ว มิกล้ารับๆ"

เถียนหลิงเออร์เห็นจางเสี่ยวฝานทำหน้าที่แปลกๆ ก็เดินเข้ามาทัก

"เสี่ยวฝาน มีอะไรหรือ"

จางเสี่ยวฝานส่ายหน้า

"ศิษย์พี่หญิง พຽງนี้ท่านจะต้องประลองกับลู่อูเสวี่ยฉีแห่งดอยไฟน้อย ต้องระวังตัวให้มากนะ!"

เถียนหลิงเออร์หันไปมองฉีเข้า ฝ่ายหลังยิ้มน้อยๆ นางก็ส่งยิ้มตอบก่อนจะหันมาบอกกับจางเสี่ยวฝานว่า

"ซำรู้ดี เพราะเหตุนี้ศิษย์พี่ฉีที่พลังฝึกปรือลึกล้ำ คนก็มีน้ำใจจึงนัดซำออกมาชี้แนะเคล็ดสำคัญสำหรับการประลองพຽງนี้"

จางเสี่ยวฝานก้มหน้า ผ่านไปสักครู่จึงกล่าวเสียงแหบแห้ง

"ศิษย์พี่หญิง พຽງนี้ตอนที่ท่านประลองซำเองก็ต้องประลองกับศิษย์"

พี่เฝิงแห่งดอยลมหวาน ท่านระวังตัวหน้อยก็แล้วกัน"

เถียนหลิงเออร์พูคอย่างไม่ค่อยใส่ใจ

"ไม่เป็นไรหรอกเสี่ยวฝาน ท่านพอท่านแม่ล้วนบอกว่าจะไปดูเข้าประลอง
ยังมี..."

นางชำเลื่องมองฉีเข้าด้วยสายตาทะเยียม

"ศิษย์พี่ฉีก็จะไปดูเข้าประลองด้วย ได้คนระดับฝีมืออย่างเขามาช่วยชี้แนะ
เข้ายอมไม่แพ้แน่"

ฉีเข้าส่งยิ้มมาให้

"เรื่องนั้นข้ามิกล้ารับประกัน"

เถียนหลิงเออร์หันไปค้อนไล่ แต่แล้วก็หัวเราะคิก ไบหน้าชาวผ่องราว
หยกเนื้อดีแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย งามสะดุคตาจนผู้มองต้องเคลิบเคลิ้ม

เจิงซูซู่เห็นแววตาและสีหน้าจางเสี่ยวฝานหม่นหมองลง ท่าทางเหมือน
คนไร้ชีวิตชีวา ก็อดขมวดคิ้วนิ้วหน้ามิได้

ยามวิกาล ดวงจันทร์ลอยเด่นอยู่กลางศีรษะ

ในทะเลหมอกพลันปรากฏเงาร่างโดดเดี่ยวสายหนึ่งเดินเนิบนาบ
เจียบังนท่อมกลางแสงจันทร์เยือกเย็นและมันเมฆบางพลิว คล้ายไร้ซึ่ง
จุดมุ่งหมายปลายทาง

โดยไม่รู้สึกตัว มันเดินข้ามสะพานรุ้งมาหยุดลงข้างสระมรกต ผิวหน้า
ราบเรียบดุจกระจก ปราศจากริ้วคลื่น สะท้อนภาพบนท้องฟ้าจนคล้ายดารา
ระยิบระยับตกเกลื่อนกระจาย

ทิวทัศน์ช่างงดงามสุดที่คนเราจะจินตนาการ

แต่เงาร่างนั้นคล้ายจะไม่ได้สนใจในจุดนี้ เอาแต่ยืนเหม่ออยู่ข้างสระ
แววตาเจ็บปวดเมื่อนึกย้อนความทรงจำอันแสนบีบคั้นที่ผ่านมา ร่างมันสั้นน้อยๆ
สองมือกำหัดแน่นคล้ายกำลังเจ็บปวดทรมาน

หลังจากนั้นมันก็ค่อยๆ หันร่างเดินไปยังดงไม้มีดง ตรงข้างสะพาน

แสงจันทร์อาบไล้ใบหน้าเยาว์วัย เผยให้เห็นความอ้างว้างทุกซักระทม

ใช่หรือไม่ที่มันสมควรจะยืนอยู่ในมุมมืด มองผู้อื่นมีความสุข ยอมรับความเจ็บปวดทรมานโดยตัวเองไม่มีปัญหาแม้แต่เพียงหน้าตัดพ้อ!

ไกลออกไปมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นแว่วๆ

ความมืดยังคงจำศีลอยู่ในดงไม้ลึกๆ นั้น

"ตึกป่าวันนี้แล้วศิษย์พี่เจ้าสำนักเรียกตัวพวกเราทำไม"

สิ้นเสียงพลันปรากฏเงาร่างขึ้นหกส่าย จางเสี่ยวผานที่หลบอยู่ในดงไม้เห็นใบหน้าคนเหล่านั้นก็ตกใจยิ่ง เพราะพวกมันคือเจ้าสังกัดคอยตั้งหกยกเว้นคอยทะเล่เมฆาเพียงคนเดียว เกียนปู้ก็ก็เป็นหนึ่งในนั้น เจ้าของเสียงเมื่อสักครู่คือช่างเจิ้งเหลียงแห่งคอยรับตะวัน

นักพรตช่างซงซึ่งเดินนำหน้ากล่าวว่า

"ได้ยินว่าวันนี้ศิษย์พี่เจ้าสำนักทดลองใช้มนตร์สื่อวิญญาณกับผู้วิเศษสงสัยคงจะค้นพบอะไรบางอย่างจึงเรียกพวกเราไปหาหรือ"

'ผู้วิเศษ' ก็เล่นหน้าเป็นสัตว์เทวะคุ่มสำนักเมฆาเขียว มีความสัมพันธ์กับสำนักอย่างลึกซึ้ง ทุกคนได้ยินเช่นนั้นก็สีหน้าเคร่งเครียดขึ้น ไม่สอบถามอันใดอีก ต่างคนต่างเร่งฝีเท้า มินานก็จากไปไกล

รอนยอตผีมือเหล่านั้นลับกายไปนานแล้ว จางเสี่ยวผานจึงค่อยเดินออกมาจากดงไม้มืด มันมองไปทางสระมรกตอย่างไร้ตัว เห็นผิวน้ำยังคงเรียบสนิท คิดว่าผู้วิเศษคงหลับอยู่ในน้ำ

มันเงยหน้ามองจันทร์บนท้องฟ้าอย่างเชื่องซึม ขณะคิดจะเดินกลับก็ล้วงกระบองเขี้ยวไฟสีดำออกมา คาบอกเล่าของเจิงซู่เมื่อตอนกลางวันสร้างความแตกตื่นให้แก่มันเป็นอย่างยิ่ง ชวนให้มันสงสัยไม่หาย แต่ยามนี้สมองกลับปราศจากความคิดอื่น เห็นแต่ภาพเกียนหลงเอ๋อร์และฉีเฮ่ายืนเคียงคู่กัน

หัวใจของมันที่เจ็บแปลบเหมือนถูกเข็มที่มมาบัดนี้กลับซาหีบและว่างเปล่า รวากับจิตวิญญาณได้ดับสลายไปหมดแล้ว

มันยกกระบองขึ้นดู บนผิวที่ดำสนิทสามารถเห็นเส้นเล็กๆ สีแดงเหมือนเส้นเลือดฝอยกระจายอยู่ตามตัวกระบองอย่างชัดเจน แม้กระทั่งส่วนปลายที่ไข่มุกถูกดูดติดอยู่

'ใช่เลือดของเราหรือไม่'

จางเสี่ยวผานถามอยู่ในใจ วินาทีที่ได้ยินคำบอกเล่าของเจิงซูซุมันเกือบจะหุนหันโยนกระบองนี้ทิ้งไปแล้ว เพียงแต่ตอนนั้นภาพนี้เข้ากับเถียนหลิงเออร์เดินมาด้วยกันได้สร้างความกระทบกระเทือนใจให้มันอย่างใหญ่หลวง จนลืมเลือนสิ่งที่คิดว่าเป็นอาวุธชั่วร้ายอันนี้เสียสนิท

"หึๆ"

มันหัวเราะขมขื่น

"ต่อให้เป็นสิ่งชั่วร้ายแต่ก็เป็นเวทอาวุธที่มีอาณาภาพร้ายกาจ ข้าหรือจะโชคดีถึงขั้นคู่ควรกับของเหล่านั้น ที่อยู่กับข้าเป็นเพียงกระบองเขี่ยไฟ น่าเกลียดท่อนหนึ่งเท่านั้นเอง"

ความรู้สึกเย็นเยือกแล่นวาบจากกระบองเข้าสู่ร่างกายจะปลอบโยนมัน

"เวทอาวุธรี"

จางเสี่ยวผานกัดฟันแน่น

"ข้านับเป็นตัวอะไร จะใช้เวทอาวุธได้อย่างไรกัน"

ประโยคหลังของมันเจือเสียงสะอื้นเล็กน้อย กระแสเย็นเยือกสายนั้นคล้ายถูกความเจ็บปวดรวดร้าวของมันกระตุ้น สั่นกระตุกอย่างแรงราวกับจะกระโดดโลดออกมา

จางเสี่ยวผานก็รู้สึกได้แต่มีใส่ใจ เพียงคิดว่าตัวเองสิ้นสะท้านเพราะความเย็นจากสายลม มันก้มหน้ามองกระบองในมือ หวังความคิดปรากฏภาพในอดีตตอนที่ไปหุบเข้ากับเถียนหลิงเออร์ จากนั้นมันก็เข้าสู่วังค์

เส้นเลือดฝอยบนกระบองสีดำค่อยๆ เปล่งแสง จางเสี่ยวผานกะพริบตาพร้อมกับรับรู้ถึงสิ่งใด คำพูดของเจิงซูซูเมื่อตอนกลางวันผุดขึ้นในหัวสมอง สะกิดมันให้เกิดแรงกระตุ้นที่ข่มกั้นมิได้

มันหลับตาลง

วินาทีนั้นความเย็นแล่นโคจรไปทั่วร่างแต่มันกลับไม่รู้สึกหนาว รอบกายไร้สัมผัสแต่มันกลับได้ยินเสียงกริรร้องคลุ้มคลั่ง ราวกับเสียงร้อง

30 กระบี่เทพสังหาร 2

ของดวงวิญญาณในแดนโลกันตร์ แผงไว้ซึ่งความอาฆาตแค้นโหมกระหน่ำ
ดั่งลั่นซันนุ

โครงการระดุก โลहितแดงฉาน เสียงกรีดร้อง กลิ่นคาวเลือด!

จางเสี่ยวผานลืมนตาโพล่งอ้าปากหอบหายใจกระชั้น แล้วทันใดนั้นมัน
ก็ปิดปากกลืนลมหายใจ

มือของมันกางออก นิ้วบ้างอบบ้างเหยียดกลายเป็นท่าเคล็ดวิชา กระบอง
เซี่ยไฟพลันเลื่อนหลุดจากมือพุ่งทะยานขึ้นกลางอากาศสาดแสงสีเขียวและ
โอต่าออกมา ต้นไม้แถบหน้าสุดของดงที่อยู่ตรงหน้าจางเสี่ยวผานเดิมทีเจริญ
งอกงามดีจู่ๆ ก็แห้งเหี่ยวใบร่วงโกร๋นในชั่วพริบตา รวากับถูกอะไรบางอย่าง
สูบล้างชีวิตไปจนหมด

เป็นครั้งแรกที่จางเสี่ยวผานรู้สึกว่าคุณเองกับกระบองใกล้ชิดกันจนไร้
ช่องว่าง แม้ตัวกระบองจะลอยแขวนอยู่กลางอากาศแต่กลับรู้สึกว่าคุณกำลังกำมัน
ไว้ ความเย็นเยือกที่คุ้นเคยทิวาอนุภาพอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และคล้าย
ยังมีไอเย็นแปลกๆ ชนิดหนึ่งแทรกซึมเข้าโคจรไปทั่วร่าง ชวนให้รู้สึกสบาย
เป็นที่สุด

ทันใดนั้นเอง เสียงคำรามต่ำๆ ดังมาจากด้านหลัง จางเสี่ยวผานหันขวับ
ไปมองอย่างตกใจ แล้วก็เห็นน้ำในสระพลันเกิดระลอกคลื่นคล้ายกับมีอะไร
บางอย่างในนั้นได้รับความตื่นตระหนก จิตใต้สำนึกสั่งให้มันรีบเรียกกระบอง
กลับแล้ววิ่งขึ้นสะพานรุ้งอย่างไม่เหลียวหลัง จนกระทั่งบรรลุถึงทะเลเมฆ
ไม่รู้สึกว่ามีสิ่งใดตามมาจึงค่อยหยุดฝีเท้าองตัวหอบแฮก

ครู่ใหญ่ให้หลังมันก็จ้องมองกระบองสีดำในมืออย่างเอาเป็นเอาตาย แต่
เจ้ากระบองท่อนั้นกลับนิ่งสงบอยู่ในมือเฉกเช่นที่ผ่านมา

วันรุ่งขึ้น 'งานประลองฝีมือเจ็ดลั้งกัณฑ์' ก็เข้าสู่รอบที่สาม

ศิษย์สำนักเมฆาเขียวทั้งสิบหกคนต่างแยกย้ายไปประจำยังเวทีทั้งแปด
เพื่อทำการประลองพร้อมๆ กัน สำหรับศิษย์ทั้งสามของดอยไฟใหญ่
จางเสี่ยวผานถูกจัดให้ประลองบนเวที 'ซัน' ซ่งต้าเหรินบนเวที 'หลี่' ส่วน

การประลองของเถียนหลิงเอ๋อร์กับลู่เสวี่ฉีถูกจัดขึ้นบนเวทีที่ใหญ่และ
สะดุดตาที่สุดคือเวที 'เฉียน'

ตามที่เจิงซุหลูหลายซึ่งเพิ่งรู้จักแต่กลับสนิทสนมกันอย่างรวดเร็วบอกเล่า
ในการจัดการประลองเหล่าผู้อาวุโสสำนักเมฆาเขียวมีปัญหาถกเถียงกันมาก
แต่จริงๆ แล้วก็ตำหนิพวกมันมิได้ เพราะการประลองของลู่เสวี่ฉีและ
เถียนหลิงเอ๋อร์เป็นที่จับตามองของทุกคน

ลู่เสวี่ฉีที่ครอบครอง 'กระบี่เหล็กสวรรค์' นั้นไม่ต้องพูดถึง ทุกครั้ง
ที่นางขึ้นเวทีศิษย์สำนักเมฆาเขียวจะติดตามชมการประลองกันอย่างหนาแน่น
ถึงขั้นสาดน้ำไม่เข้า ส่วนเถียนหลิงเอ๋อร์แห่งดอยไฟใหญ่โด่งดังเรื่องความฉลาด
ปราดเปรื่องมานานแล้ว สองวันนี้ยังได้ล่าแดงฝีมือให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ สยบ
คู่ต่อสู้ที่เข้มแข็งติดต่อกัน เป็นที่น่าจับตามอง อีกทั้งยังมีรูปโฉมงดงาม เป็น
หยกงามแห่งยุคเคียงคู่กับลู่เสวี่ฉี พวกที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์แอบนำสองครุณี
มาเปรียบเทียบกันอยู่เงียบๆ

การเผชิญหน้ากันของสองศิษย์หญิงที่โดดเด่นที่สุดในรอบหนึ่งร้อยปีใน
วันนี้ บรรดาผู้อาวุโสอาจจะรู้สึกเสียดายอยู่บ้าง แต่ศิษย์รุ่นเยาว์กลับดีใจกัน
จนเนื้อเต้น ต่างพากันตื่นมาขึ้นจองที่แต่เช้า

ซ่งต้าเหรินกับจางเสี่ยวฟานยืนสงบเสงี่ยมอยู่ตรงหน้าเถียนปู้เอี๋ เตรียม
อำลาไปประลอง เถียนปู้เอี๋มองซ่งต้าเหรินพลางเตือนเสียงเข้ม

"วันนี้คู่ต่อสู้ของเจ้าคือนางเจี้ยนของท่านเจ้าสำนัก คนผู้นี้ทรหดอดทน
ฝึกปรือมานานหลายปี การตั้งรับยอดเยี่ยมแข็งแกร่ง เป็นแนวเดียวกับ
ฝึกกระบี่ 'ลึบพยัคฆ์' ของเจ้า เจ้าต้องระวังให้มาก"

ซ่งต้าเหรินรับคำอย่างนอบน้อม

"ขอรับอาจารย์"

จางเสี่ยวฟานเอะใจวูบ รู้สึกชื่อนี้คุ้นหูอยู่บ้าง คิดอยู่ครู่หนึ่งจึงนึก
ออกว่าเมื่อห้าปีก่อนตอนขึ้นเขาครั้งแรกเป็นนางเจี้ยนพามันกับหลินจิงอวี๋มา
ที่วิหารหยกวิสุทธิ คิดถึงตรงนั้นก็นึกคิดถึงหลินจิงอวี๋ได้ ได้ยินว่าเมื่อก่อน
สหยากรได้ชัยชนะเป็นครั้งที่สอง สร้างผลงานโดดเด่นสะดุดตา ถูกทุกคนมอง

เป็นอัจฉริยะรุ่นเยาว์ เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสไปแสดงความสามารถด้วย

เถียนบู้อี้อี้อื่นสายตามาที่จางเสี่ยวฟาน ศิษย์น้อยที่แสดงผลงานเกิน
คาดคนนี้กำลังยื่นกัมหน้าเงียบ เถียนบู้อี้อี้อื่นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เจ้าเจ็ด เจ้าก็ระวังตัวดีๆ ถ้าหากไม่ไหวยอมแพ้ไปก็ไม่ใช่เป็นไร จำเอา
ไว้ว่าอย่าให้ตัวเองได้รับบาดเจ็บ"

จางเสี่ยวฟานร่างสะท้านขึ้นเล็กน้อย ไม่มีใครรู้ว่าในใจมันรู้สึกเช่นไร
เพียงตอบเสียงเบาว่า

"ขอรับอาจารย์"

ซ่งต้าเหรินมองไปยังเวทีประลอง

"อาจารย์ขอรับ จวนจะได้เวลาแล้ว ศิษย์กับศิษย์น้องเล็กต้องไปแล้ว"

เถียนบู้อี้อี้อื่นพยักหน้า ซูหูรูกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทุกคนระวังให้ดี"

ซ่งต้าเหรินรับคำ ระหว่างทางที่เดินไปด้วยกันมันรู้สึกว่ามีวันนี้ศิษย์น้อง
เล็กมีท่าทางแปลกๆ ดูเงียบผิดกว่าปกติ จึงออกจะรู้สึกเป็นห่วง ถามว่า

"ศิษย์น้องเล็ก ทำไมวันนี้ไม่พูดอะไรสักคำ เป็นเพราะตื่นเต้นใซ
หรือไม่"

จางเสี่ยวฟานผินใจยิ้มเล็กน้อย แต่ก็ยังเงียบงันไว้ว่าจา

ซ่งต้าเหรินหัวร่อเสียงดัง

"เจ้าอย่าได้คิดมาก อย่ามองแพ้ชนะเป็นเรื่องสำคัญเกินไป แม้
อาจารย์กับอาจารย์หญิงจะเป็นคนรักหน้ายิง แต่รับรองว่าพวกเขาจะไม่ตำหนิ
เจ้า เข้าใจหรือไม่"

"ฮืม"

จางเสี่ยวฟานขานรับเบาๆ ในใจคิดว่า 'ก็พวกเขาไม่มีความหวังใดๆ
ในตัวเรา จึงไม่ตำหนิเราอยู่แล้ว'

ซ่งต้าเหรินพยักหน้าให้ แล้วทั้งสองก็เดินพ้นจากฝูงชน ยามเบียดเข้า
ไปเป็นเรื่องยาก แต่ยามเดินออกกลับง่ายตายยิ่ง ซ่งต้าเหรินยิ้มพลางอวยพร

"ศิษย์น้องเล็ก พวกเราต้องแยกกันแล้ว ขอให้เจ้าโชคดีคิดว่าชัยชนะได้"

อีกรอบ"

กล่าวจบก็ไม่ว่าให้จางเสี่ยวผานโต้แย้งอะไร เดินหัวร่อฮ่าๆ จากไป
ด้านล่างเวที 'ชั้น' ศิษย์ดอยลมหวนส่วนใหญ่จะอยู่ที่นี้ ในบรรดานั้น
จางเสี่ยวผานเห็นศิษย์พี่เกาและพวกรวมอยู่ด้วย ดอยลมหวนเป็นสังกัดใหญ่
สังกัดหนึ่งของสำนักเมฆาเขียว จำนวนศิษย์มากเกินสองร้อย เป็นรองเพียง
ดอยทะเลเมฆาของเจ้าสำนักกับดอยเศียรมังกรของช่างซงเท่านั้น เห็นได้ชัด
ว่าบรรดาศิษย์ดอยลมหวนคงได้รับการบอกเล่าบางอย่างจากเจิงซูซูเพราะแต่
ละคนสีหน้าพ่นคล้าย เมื่อเห็นจางเสี่ยวผานยังถึงกับพยักหน้ายิ้มให้อย่าง
เป็นมิตร

ไม่รู้ทำไมจางเสี่ยวผานพลันรู้สึกรังเกียจสีหน้ายิ้มแย้มผูกมิตรของคน
เหล่านั้น ทุกคนล้วนดูแคลนมัน มันคิดเช่นนี้ขณะเดินขึ้นเวทีด้วยสีหน้า
เรียบเฉย ทุกคนด้านล่างล้วนยืนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับมัน คราวนี้แม้แต่เจิงซูซู
ก็หายหน้าเพราะติดการประลองเช่นกัน

แต่ต่อให้มันก็ต้องเอาใจช่วยศิษย์พี่ร่วมสังกัดเช่นกัน!

จางเสี่ยวผานขบขมแน่นอน รู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้างจนบอกไม่ถูก รอบด้าน
มีแต่สายตาผู้คนจับจ้อง แต่ในบรรดานั้นไม่มีสายตาสักคู่ที่เป็นของสหาย
เพราะอะไร เพราะอะไรกัน ทำไมมันมักจะต้องเผชิญหน้ากับคนทั้ง
โลกเพียงลำพัง แม้แต่สหายสักคนก็มองไม่เห็น!

ในใจหนุ่มน้อยอายุสิบหกร่องตะโกนอย่างเจ็บช้ำ กัดฟันก้มหน้าอย่าง
ขุ่นข้องหมองใจ

สายลมบนเขาโบกโบยโชยผ่านแก้ม

'เหงงเหง่าง!'

เสียงระฆังทั้งใกล้และไกลดังขึ้นในเวลาเดียวกัน สะท้อนกลับไปกลับมา
บนยอดดอยทะเลเมฆา จางเสี่ยวผานสะดุ้งในใจ ความคิดแรกทีแวบเข้าสู่
สมองคือ 'ศิษย์พี่หลิงเอ๋อร์คงจะเริ่มการประลองแล้ว ขออย่าให้นางได้รับ
บาดเจ็บใดๆ เลย'

ทันใดนั้นจิตใจก็ซึมขึ้น มันลอบตำตัวเองว่า 'นางได้รับบาดเจ็บหรือไม่'

มีที่ให้เจ้าเข้าไปหวังใยด้วยหรือ ไม่เพียงอาจารย์กับอาจารย์หญิงจะอยู่ที่นั่น
 ฉีเข้าที่รีบเผด็จศึกคู่ต่อสู้จะต้องเร่งรีบไปให้กำลังใจนางแน่ หึๆ รีบเผด็จศึก
 คู่ต่อสู้ ฟังแล้วทั้งหน้าเกรงขามและมีความมั่นใจกระไรปานนั้น รวากับว่าไม่เห็น
 คู่ต่อสู้อยู่ในสายตา...'

ในใจมันหมกมุ่นครุ่นคิดจนลืมไปว่าตัวเองก็อยู่บนเวทีเช่นกัน กระทั่ง
 คู่ต่อสู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าตะโกนเรียกมันเป็นการบสาม

"...ศิษย์น้องจาง!"

มันสะดุ้งเฮือก เมื่อเงยหน้าก็พบว่าศิษย์พี่ตอยลมหวนผู้หนึ่งไม่ทราบ
 ว่ามายืนอยู่ตรงหน้าตั้งแต่เมื่อไหร่ คนผู้นี้แม้รูปร่างสูงใหญ่แต่มีแววตา
 อ่อนโยน เพียงแต่ยามนี้เห็นคู่ประลองยืนเหม่อก็อดทำหน้าแปลกๆ มิได้
 จางเสี้ยวผานหน้าแดงฉาน สองหูอื้ออึงเพราะเสียงฮาลั่นจากผู้ชม
 ด้านล่าง

เผิงซางยิ้มน้อยๆ พลังประคองมือคารวะ

"ข้าเผิงซางแห่งตอยลมหวน ขอให้ศิษย์น้องจางช่วยชี้แนะด้วย"

จางเสี้ยวผานรีบคารวะตอบ

"จางเสี้ยวผานศิษย์ตอยไฟใหญ่ขอคารวะศิษย์พี่เผิง"

หลังจากหักท่ายตามมารยาท เผิงซางก็มองจางเสี้ยวผานอย่างประเมิน
 ครู่หนึ่งก่อนบอกเสียงเบา

"ศิษย์น้องจาง เรื่องของเจ้าศิษย์น้องเจิงได้เล่าให้ฟังหมดแล้ว ข้า..."

จางเสี้ยวผานตัวลั่นเอือก หลุดปากโพล่งออกไปอย่างสุดจะซมกิ้น

"ศิษย์พี่เผิง เชิญท่านลงมือเต็มที"

เผิงซางงงงันวบ หลังจากสำรวจสีหน้าจางเสี้ยวผานอยู่ครู่หนึ่งมันก็เก็บ
 รอยยิ้มแล้วผงกศีรษะ มือขวากรีดวาดไปข้างหน้า เสกกระบี่วิเศษที่มีประกาย
 สีแดงราวกับห่อหุ้มด้วยเปลวเพลิงออกมาเล่มหนึ่ง

"กระบี่ไค้งอู่โกวเล่มนี้หลอมมาจากทองแดงอัคคีพิณปี ศิษย์น้องจาง
 ระวังด้วย"

ไม่รู้เพราะเหตุใด เผิงซางที่อ่อนโยนกลับมีท่าทางเคร่งขรึมเอาจริงเอาจัง

ขึ้นมา รวากำลังพูดกับคู่ต่อสู้ที่มีฝีมือพอดพอดเหวี่ยงกัน

มันจะอยู่ห่าง แต่จางเสี่ยวฝานยังรับรู้ถึงไอร้อนที่พุ่งเข้าปะทะ ช่างร้อนแรงและแข็งแกร่ง แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับกระบี่สุริยันของคู่อริ ทั้งรุนแรงและบ้ำระห่ำกว่าหลายส่วน

มันอดใจเต้นแรงมิได้ เนื้อตัวสั่นระริกเมื่อคิดถึงเหตุการณ์ที่ตนกำลังจะต้องเผชิญหน้า แต่มันกัดฟันกรอด พยายามควบคุมตัวเองให้เยือกเย็น ล้วงกระบองเขี่ยไฟออกจากอกเสื้อ

ด้านล่างเวที เสียงหัวเราะเยาะขำดังกระหึ่ม

ตัวมันสะท้านขึ้นเบาๆ รวากับถูกเข็มทิ่มแทง

เฟิงซางที่ยืนอยู่ตรงหน้ากลับไม่ยิ้ม สองตาจับจ้องกระบองดำ น้ำเสียงราบเรียบเย็นชา

"ศิษย์น้องจาง เชิญ!"

เฟิงซางที่อยู่หลังเปลวไฟแลเปลี่ยนไปจากเดิม ดูไปราวกับเทพอัคคีแห่งโบราณกาล คลื่นความร้อนของเปลวไฟไหม้พัด บันดาลให้เกิดควันขึ้นในอากาศ บดบังใบหน้ามันจนเลือนรางเต็มที่

จางเสี่ยวฝานกระชกกระบองในมือ รับรู้ถึงความรู้สึกเชื่อมต่อนั้นอีกครั้ง และราวกับรู้ใจเจ้านาย กระแสเย็นเยือกนั้นเริ่มคืบคานงขึ้นมาจากทันที

กระบองเขี่ยไฟที่ทั้งดำและนำเกลียดค่อยๆ เคลื่อนหลุดจากฝ่ามือลอยขึ้นสู่อากาศ เปล่งไอสีดำเข้มออกมา มันจะไม่นำมอง มันจะไม่เปี่ยมราศีสูงส่ง แต่มันยืนหยัดอยู่ในอากาศ เผชิญหน้ากับเปลวไฟร้อนแรงที่ราวกับจะแผดเผาทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เหยอหน้ามาต้านทาน ทว่ามันกับคู่เป็นนายกลับยืนหยัดไม่ย่อระย่อแม้แต่น้อย

หนึ่งคน หนึ่งกระบอง เผชิญหน้ากับคนทั้งโลก!

ด้านล่าง เสียงหัวร่อค่อยๆ เลือนหาย คล้ายกับทุกคนต่างกลั้นใจรอคอย

เปลวไฟกลุ่มนั้นยิ่งนานยิ่งลุกโรจน์ ชวนให้คนสงสัยว่ามันกำลังเผาไหม้สิ่งใดกันแน่จึงเจิดจ้าสว่างไสวเช่นนั้น ศิษย์ดอยลมหวานต่างรู้สึกร้อนรุ่ม คนที่พลั้งฝึกปรือยังอ่อนด้อยถึงกับผงะถอยไปหลายก้าว พวกที่สนิทสนมกับ

36 กระบี่เทพสังหาร 2

เจิงซุซุและรู้ความหัยของเรื่องอย่างเช่นศิษย์พีเกาล้วนหน้าเปลี่ยนสี ไม่ว่าใครก็ดูออกว่าเฟิงซางมิได้เบามือไว้ไมตรี แต่ทุ่มเทพหลังรากับต้องการตัดสินชี้เป็นชี้ตาย

เปลวไฟขยายวงกว้าง แลยะเขี้ยววงเล็บตีบคลานจนเกือบปกคลุมพื้นที่ทั้งหมดบนเวที มองจากระยะไกลเห็นจางเสี่ยวฝานที่ยืนด้าน เลื่อกางเกงและแม้แต่ปลายผมขนคิ้วมีวิ่วแววจะถูกไอความร้อนอบจนแห้งกรอบ มันคงรู้สึกเหมือนอยู่ในเตา คิดแล้วชวนให้ขนพองสยองเกล้าแทน

แต่ทว่าพ่นุมน้อยยังคงยืนปักหลัก มาตราว่าสีหน้าจะแสดงความเจ็บปวดแต่กลับไม่คิดถอย ดวงตาฉายแววหวาดหวั่นแต่กลับร้อนแรงเจิดจรัสราวกับไฟในใจกำลังลุกไหม้อยู่ในดวงตาของมัน

เสียงตวาดแผดก้อง แล้วมังกรเพลิงตัวใหญ่่มหึมาก็ถาโถมเข้าหาหมายกลืนกินทุกสิ่งทีขวางหน้า

เวลาสั้นๆ แค้ชั่วพริบตาแต่กลับผนึ่ก้างราวนานชั่วชีวิต

จางเสี่ยวฝานแหงนหน้ากู่ยาว แล้วกระบองเขี้ยวไฟก็จมหายเข้าไปในเปลวเพลิง

ในเปลวไฟที่ลุกไหม้อย่างร้อนแรงบังเกิดเสียงระเบิดดังก็ก้องกัมปนาทสะท้านแก้วหูอื้ออิ่ง

ด้านล่างเวที ศิษย์พีเกาและพวกต่างมองหน้ากันเล็กลึก อุทานอย่างไม่เชื่อสายตา

"ไฉนจึงกลายเป็นเช่นนี้!"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)